BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT
20 juli 1999 *

In zaak T-59/99 R,

Ventouris Group Enterprises SA, vennootschap naar Panamees recht, gevestigd te Panama, vertegenwoordigd door M. Proestou en M. Velmachou, advocaten te Athene, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Medernach, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Triantafyllou en R. Lyal, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

* Procestaal: Grieks.

betreffende in de eerste plaats, een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van beschikking 1999/271/EG van de Commissie van 9 december 1998 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EG-Verdrag (IV/34.466 — Griekse veerdienstmaatschappijen) (PB 1999, L 109, blz. 24), voor zover verzoekster daarbij een geldboete van 1,01 miljoen ECU is opgelegd wegens schending van artikel 85 EG-Verdrag (thans artikel 81 EG),

en, in de tweede plaats, een verzoek tot onvoorwaardelijke ontheffing van de verplichting een bankgarantie te stellen als voorwaarde voor opschorting van de inning van de bij de beschikking opgelegde geldboete,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

de navolgende

Beschikking

De feiten en het procesverloop

1 Op 9 december 1998 heeft de Commissie beschikking 1999/271/EG vastgesteld, inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EG-Verdrag (IV/34.466 — Griekse veerdienstmaatschappijen) (PB 1999, L 109, blz. 24; hierna: „beschik-

king"). Volgens artikel 1, lid 2, van de beschikking hebben de aldaar genoemde zes veerdienstmaatschappijen, waaronder verzoekster, inbreuk gemaakt op artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) door de hoogte van de vrachtwagentarieven voor de routes van Patras (Griekenland) naar Bari en Brindisi (Italië) onderling overeen te komen.

2 In artikel 2 wordt de betrokken ondernemingen wegens de in artikel 1 vastgestelde inbreuk een geldboete opgelegd, in verzoeksters geval ten bedrage van 1,01 miljoen ECU, die ingevolge artikel 3 binnen een termijn van drie maanden vanaf de datum van kennisgeving van de beschikking moet worden betaald.

3 De beschikking werd aan verzoekster betekend bij brief van 18 december 1998. In die brief preciseerde de Commissie, dat zo verzoekster beroep bij het Gerecht zou instellen, de Commissie, zolang de zaak aanhangig was, niet tot inning van de geldboete zou overgaan, mits rente over de schuldvordering zou worden betaald vanaf de dag waarop de termijn voor betaling verstreek, en er uiterlijk op die dag een voor de Commissie acceptabele bankgarantie zou worden gesteld voor de hoofdsom en de verschuldigde rente en verhogingen.

4 Bij verzoekschrift, op 1 maart 1999 neergelegd ter griffie van het Gerecht, heeft verzoekster krachtens artikel 173 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 230 EG) beroep tot nietigverklaring van de beschikking ingesteld.

5 Bij op dezelfde dag ter griffie van het Gerecht neergelegde afzonderlijke akte heeft verzoekster krachtens de artikelen 185 en 186 EG-Verdrag (thans artikelen 242 EG en 243 EG) verzocht om opschorting van de tenuitvoerlegging van de beschikking, alsmede om onvoorwaardelijke ontheffing van de verplichting een bankgarantie te stellen. Op 16 maart 1999 heeft de Commissie haar opmerkingen over dit verzoek in kort geding neergelegd ter griffie van het Gerecht.

6 De aanvankelijk op 18 mei 1999 bepaalde hoorzitting is op verzoek van verzoekster uitgesteld tot 4 juni 1999, op welke datum verzoekster een aantal stukken heeft overgelegd. Verweerster heeft een termijn van 20 dagen gekregen om haar standpunt met betrekking tot die stukken te bepalen. Zij heeft haar opmerkingen erover op 24 juni 1999 ingediend.

In rechte

7 Ingevolge de artikelen 185 en 186 van het Verdrag juncto artikel 4 van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (PB L 319, blz. 1), zoals gewijzigd bij besluit 93/350/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 8 juni 1993 (PB L 144, blz. 21), kan het Gerecht, indien het van oordeel is dat de omstandigheden dat vereisen, opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling of andere noodzakelijke voorlopige maatregelen gelasten.

8 Volgens artikel 104, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht moet een verzoek in kort geding een duidelijke omschrijving bevatten

van de omstandigheden waaruit het spoedeisend karakter van het verzoek blijkt, alsmede de middelen feitelijk en rechtens op grond waarvan de maatregel waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt (fumus boni juris). Deze voorwaarden zijn cumulatief, zodat wanneer aan één ervan niet wordt voldaan, het verzoek tot opschorting van tenuitvoerlegging moet worden afgewezen [beschikking president Hof van 14 oktober 1996, SCK en FNK/Commissie, C-268/96 P(R), Jurispr. blz. I-4971, punt 30].

9 Er zij aan herinnerd, dat, volgens vaste rechtspraak, de rechter in kort geding in het kader van het algemene onderzoek van een verzoek om opschorting van tenuitvoerlegging en om voorlopige maatregelen over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt en, met inachtneming van de bijzonderheden van de zaak, vrij kan bepalen, hoe en in welke volgorde de diverse voorwaarden moeten worden onderzocht, aangezien geen enkele regel van gemeenschapsrecht hem een vooraf vastgesteld onderzoeksschema ter beoordeling van de noodzaak van een voorlopige beslissing voorschrijft [beschikking president Hof van 17 december 1998, Emesa Sugar/Commissie, C-364/98 P(R), Jurispr. blz. I-8815, punt 44].

Argumenten van partijen

10 In haar verzoek in kort geding verklaart verzoekster eenvoudigweg, dat haar beroep in de hoofdzaak, gelet op de doorslaande argumenten die zij tot staving ervan heeft aangevoerd, zeer waarschijnlijk zal slagen en dat haar vordering tot algehele nietigverklaring, althans herziening, van de beschikking zal worden toegewezen.

11 Verzoekster zet voorts uiteen, dat de banken waartoe zij zich om een bankgarantie had gewend, met het oog op haar precaire financiële situatie van het moment verlangden, dat zij het gehele te garanderen bedrag, dat wil zeggen 1,01 miljoen ECU, in contanten zou deponeren en blokkeren. In die omstandigheden, zo stelt verzoekster, is het voor haar objectief onmogelijk de door de Commissie geëiste bankgarantie te stellen, en indien de Commissie tot tenuitvoerlegging van de beschikking zou overgaan, zou dat haar (verzoeksters) ondergang betekenen. Omdat zij op het moment niet aan haar financiële verplichtingen kan voldoen, zou een dergelijke maatregel haar schuldeisers alarmeren en in het geweer roepen, die onverwijld hun uitstaande vorderingen zouden innen, ongeacht of daarover al dan niet een regeling is getroffen.

12 De Commissie merkt op, dat de door verzoekster overgelegde stukken niet de conclusie toelaten, dat opschorting van de tenuitvoerlegging geen uitstel lijdt. Verzoekster is geen kleine onderneming, de geldboete bedraagt minder dan 2 % van haar schulden en zij heeft niet aangetoond, dat één voorwaardelijke schuld extra noodzakelijkerwijs tot haar faillissement zal leiden. Verzoekster zou overigens minder problemen hebben gehad indien zij meerdere banken had gevraagd elk een gedeelte van haar schuld te garanderen. Wanneer verzoekster werd ontheven van de verplichting een bankgarantie te stellen, zou dat bovendien onevenredig zijn met het belang van de Commissie bij een daadwerkelijke inning van de geldboete in het geval dat het beroep in de hoofdzaak wordt verworpen, en bij de bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap. Ten slotte, aldus de Commissie, is er nog de mogelijkheid, dat de aandeelhouders en de andere leden van de groep verzoekster bij het verkrijgen van een bankgarantie ondersteunen.

Beoordeling van de rechter in kort geding

13 Alvorens op het verzoek in kort geding kan worden beslist, dient het voorwerp van de procedure nauwkeurig te worden omschreven. Immers, verzoekster concludeert in de eerste plaats tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de beschikking voor zover haar daarbij een geldboete van 1,01 miljoen ECU is opgelegd, en in de tweede plaats tot onvoorwaardelijke ontheffing van de verplichting een bankgarantie te stellen.

14 In haar brief van 12 november 1998, waarmee de beschikking is betekend, heeft de Commissie evenwel gepreciseerd, dat ingeval verzoekster bij het Gerecht in beroep zou gaan, zij niet tot inning van de geldboete zou overgaan zolang de zaak bij het Gerecht aanhangig was, mits over de schuldvordering rente zou worden betaald vanaf de dag waarop de betalingstermijn verstreek, en er uiterlijk op die dag een voor de Commissie acceptabele bankgarantie zou worden gesteld voor de hoofdsom en de verschuldigde rente en verhogingen. In die omstandigheden kan het verzoek derhalve geen ander doel hebben dan verzoeksters bevrijding van de verplichting een bankgarantie te stellen als voorwaarde voor het uitstel van de inning van de bij de beschikking opgelegde geldboete.

15 Volgens vaste rechtspraak kan slechts onder buitengewone omstandigheden in een dergelijk verzoek worden bewilligd (zie, met name, beschikkingen president Hof van 6 mei 1982, AEG/Commissie, 107/82 R, Jurispr. blz. 1549, punt 6, en 15 maart 1983, Ferriere di Roè Volciano/Commissie, 234/82 R, Jurispr. blz. 725, punten 2 en 8, en beschikking president Gerecht van 21 december 1994, Laakmann Karton/Commissie, T-301/94 R, Jurispr. blz. II-1279, punt 22).

16 Eerst moet worden onderzocht, of verzoekster aannemelijk heeft weten te maken, dat het voor haar onmogelijk is de verlangde bankgarantie te stellen, en dat er om die reden sprake is van spoedeisendheid.

17 Tot staving van haar verzoek in kort geding heeft verzoekster een aantal stukken overgelegd, waaronder vijftien brieven van bankinstellingen, waarvan er elf van vóór 1998 dateren. Hoewel in die stukken over de moeilijke financiële situatie van verzoekster wordt gesproken, laten zij voorshands niet de conclusie toe, dat de verplichting om in afwachting van de beslissing in de hoofdzaak een bankgarantie te stellen om te voorkomen dat de geldboete onmiddellijk wordt geïnd, haar voortbestaan ernstig zou bedreigen. Een ander stuk dat verzoekster heeft overgelegd, bevat een overzicht per 31 december 1998 van haar schulden uit geldleningen. Maar omdat verzoekster enkel inlichtingen omtrent de passiefzijde van haar jaarrekening heeft verstrekt, valt onmogelijk vast te stellen of haar schulden zo groot zijn, dat de voortzetting van haar bedrijvigheid in gevaar is.

18 Ter terechtzitting heeft verzoekster verscheidene aanvullende stukken geproduceerd, waaronder brieven van bankinstellingen, uittreksels uit overeenkomsten van geldlening, en een geconsolideerde winst- en verliesrekening over de jaren 1997 en 1998, gewaarmerkt door de heer Stamou, boekhouder. Ook uit deze stukken blijkt van verzoeksters precaire financiële situatie, maar zij laten voorshands niet de conclusie toe, dat de verplichting om in afwachting van de beslissing in de hoofdzaak een bankgarantie te stellen om te voorkomen dat de geldboete onmiddellijk wordt geïnd, haar voortbestaan ernstig zou bedreigen.

19 Onder de door verzoekster ter terechtzitting overgelegde stukken bevindt zich voorts een nota met preciseringen en toelichtingen op hetgeen in het verzoek om

opschorting is gesteld. In die nota, onder III, zet verzoekster uiteen, dat zij zich heeft ingespannen, en nog inspant, om regelingen te treffen en gunstiger condities te verkrijgen voor haar al dan niet reeds vervallen schulden en verplichtingen tegenover haar schuldeisers — banken en andere —, teneinde haar financiële situatie te saneren en op orde te brengen. Zo verklaart verzoekster, dat zij leningen die zij van de Nationale Bank van Griekenland had gekregen — tot een totaal bedrag, per 31 december 1998, van 16 257 367 USD — volledig heeft terugbetaald na de verkoop van het schip *Polaris* op 5 maart 1999, dat wil zeggen vlak na de indiening van het verzoek in kort geding. Voorts zegt verzoekster een definitieve schuldenregeling te hebben getroffen — of binnenkort te zullen treffen — met drie andere banken, te weten de Ioniki Trapeza tis Ellados, de Royal Bank of Scotland en de Emporiki Trapeza tis Ellados. Gezien een en ander moet worden opgemerkt, dat wanneer verzoekster schuldenregelingen weet te treffen nadat de Commissie haar een geldboete heeft opgelegd, en, inzonderheid, een lening van meer dan 16 miljoen USD kan terugbetalen, men zich moeilijk kan voorstellen dat zij niet in staat zou zijn de door de Commissie verlangde bankgarantie te stellen, waarbij het slechts gaat om een bedrag van ongeveer 1,5 miljoen USD.

20 Hieruit volgt, dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt, dat zij zonder de gevraagde maatregelen ernstige en onherstelbare schade zal lijden.

21 Mitsdien moet het verzoek in kort geding worden afgewezen, zonder dat behoeft te worden onderzocht of is voldaan aan de andere voorwaarden waarvan de opschorting van tenuitvoerlegging afhangt.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

beschikt:

1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.

2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 20 juli 1999.

De griffier

H. Jung

De president

B. Vesterdorf